

Εκατερίνα Γκραφ: συνέντευξη στην Μαρία Τσακίρη

417 Views April 03, 2021

Συγγραφέας του βιβλίου «Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει» – Εκδόσεις «Κάκτος»

Η γλυκιά Ελισαβέτα είναι ένα κορίτσι που μεγάλωσε με πολλή αγάπη σ' έναν υπέροχο μακρινό τόπο. Διδάχτηκε από μικρή την αγάπη για τη φύση, τα ζώα, την ίδια τη ζωή. Έμαθε από την οικογένειά της και κάτι ακόμα: Πως οι ταλαντούχοι άνθρωποι αγαπούν μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο. Δεν αγαπούν απλά, αλλά μοιράζονται το ταλέντο της αγάπης τους. Έτσι, η ηρωίδα της **Εκατερίνα Γκραφ** έγινε «**Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει**», για να προσφέρει γενναιόδωρα την αγάπη της στους ανθρώπους γύρω της. Όπως λέει στο **Vivlio-life** η συγγραφέας, «*μεγαλώνοντας συνέχισε να ψάχνει για την ίδια απεριόριστη και άνευ όρων αγάπη στις σχέσεις της με όσους συναντούσε στο δρόμο της ζωής της. Έψαχνε, μα... δεν έβρισκε*». Στην όμορφη αυτή ιστορία θα δούμε τέσσερις άνδρες να σημαδεύουν τη ζωή της. Κάποιοι, όμως, θα την προδώσουν. Και τότε θα πάρει την απόφαση να εκδικηθεί εκείνους που πρόδωσαν τις προσδοκίες και την αγάπη της...

Η ηρωίδα σας γεννήθηκε στο Ισμαήλ, τη μικρή γραφική πόλη της Ουκρανίας όπου γεννηθήκατε κι εσείς. Γι' αυτό και θα θέλαμε να σεργιανίσουμε σ' αυτήν την πόλη μέσα από τα δικά σας μάτια. Μιλήστε μας για την πατρίδα σας.

Το Ισμαήλ περιγράφεται από μένα λεπτομερώς στα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου μου. Δεν θέλω να επαναλαμβάνομαι. Οι αναγνώστες θα βρουν εκεί μια πολύ ζωντανή και συγκινητική περιγραφή αυτής της νότιας πόλης. Πάντως, για να απαντήσω στην ερώτησή σας, θα σας πω τα εξής: παρά το γεγονός ότι τα στρατεύματα της Ρωσικής Αυτοκρατορίας κατέλαβαν το Ισμαήλ από την Τουρκία και τη Ρουμανία τέσσερις φορές, παίρνοντάς το μάλιστα από τη Ρουμανία την τελευταία φορά, το 1877, χωρίς καν μάχη, το Ισμαήλ ήρθε ξανά υπό τον έλεγχο της Ρουμανίας στις 22 Γεννάρη του 1918. Μόνο το 1940, η κυβέρνηση της τότε ΕΣΣΔ ανάγκασε τη Ρουμανία να επιστρέψει την Βεσσαράβια στην Ουκρανία. Όμως με το ξέσπασμα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, απ' τον Ιούλιο του 1941 ως τον Αύγουστο του 1944, το Ισμαήλ είχε καταληφθεί από τα γερμανικά και τα Ρουμανικά στρατεύματα και μόνο το 1944 αυτή η γραφική πόλη λιμάνι έγινε τελικά κομμάτι της Ουκρανίας. Γι' αυτό ακριβώς ο φόβος, η δουλεία και φυσικά η Σοβιετική γραφειοκρατία σχεδόν δεν υπήρξαν σ' αυτή τη πόλη. Στα μέσα του περασμένου αιώνα μπορούσε κανείς να νιώσει ακόμα ισχυρή την επιρροή της Δυτικής κουλτούρας και των παραδόσεων. Έχοντας εγκαταλείψει τις μεγάλες πόλεις, πολλοί διανοούμενοι εγκαταστάθηκαν στο Ισμαήλ, γιατροί, δάσκαλοι, μουσικοί, καλλιτέχνες. Στο Ισμαήλ οι εκπρόσωποι της νομενκλατούρας του κόμματος ήταν ελάχιστοι, όμως υπήρχαν πολλά μουσεία και θέατρα. Καθώς και πολύ καλά σχολεία, περιλαμβανομένων και των μουσικών. Υπήρχαν όμορφοι κήποι γύρω από κάθε σπίτι στο κέντρο του Ισμαήλ και στην κεντρική του λεωφόρο δέσποζε ένας Ορθόδοξος καθεδρικός ναός, ο οποίος, αντίθετα με τις εκκλησίες και τους καθεδρικούς σε όλη την ΕΣΣΔ, που τους είχαν κλείσει οι μπολσεβίκοι, παρέμενε ενεργός. Το Ισμαήλ ήταν μια όαση, χαμένη στο χρόνο, όπου εγώ και η ηρωίδα μου είχαμε την τύχη να γεννηθούμε. Τώρα το Ισμαήλ δεν είναι πια το ίδιο. Έχει αλλάξει εδώ και πολύ καιρό κι έχει γίνει μια κλειστή πόλη. Έχοντάς το αφήσει όταν ήμουν παιδί, ποτέ δεν ξαναγύρισα εκεί. Προτιμώ να το διατηρώ στη μνήμη μου έτσι όπως το ήξερα.

Η Ελισαβέτα Τροπίνινα, αποχαιρετά την παιδική της ηλικία με το θάνατο του παππού της. Μιλήστε μας για την οικογένειά της και «την αγάπη των παιδικών της χρόνων» που επιθυμεί να ξαναβρεί.

Η ηρωίδα μου ήταν δυο φορές τυχερή – γεννήθηκε σ' ένα μεγάλο παλιό σπίτι, που είχε κάποτε χτιστεί από ένα Τούρκο διπλωμάτη. Το σπίτι ήταν περιτριγυρισμένο από ένα πανέμορφο κήπο και η μικρή Λίζα περιβαλλόταν από μια πολύ στοργική και ταλαντούχα οικογένεια. Κάθε μέλος αυτής της οικογένειας ήταν ταλαντούχο με τον δικό του τρόπο. Ο παππούς της ο Νικήτα, που κατείχε ένα υψηλό αξίωμα, προστάτευε την οικογένεια και φρόντιζε για την ευημερία της. Η Λίζα ήταν απλά γοητευμένη από την σπουδαιότητα, την καλοσύνη του, την τιμιότητά του, την τρυφερότητα και την αξιοπρέπειά του. Σπάνια η εξουσία συνυπάρχει με την αξιοπρέπεια σ' ένα άτομο. Η γιαγιά της, η Άννα, ήταν ένα ορφανό που είχε βγάλει μόνο τέσσερις τάξεις του δημοτικού. Παρά ταύτα αυτή η ταλαντούχα γυναίκα έγραφε ποίηση, ήταν μια εξαιρετική μαγείρισσα, έραβε απλά αξέχαστα πράγματα και ήταν αναγνωρισμένη κηπουρός. Έρχονταν άνθρωποι για να φωτογραφήσουν τον κήπο της για διάφορα περιοδικά κηπουρικής. Ο πατέρας της ηρωίδας, ο Βασίλι Τροπίνιν, ήταν αξιωματικός του Ναυτικού, μα πάνω απ' όλα ήταν ένας καλλιτέχνης. Δημιουργούσε πανέμορφους πίνακες, ζωγραφίζοντας εκ του φυσικού ό,τι άνθιζε και κάρπιζε στον Κήπο της Εδέμ της Άννας. Και μόνο η μητέρα της Λίζας, η Αλεξάνδρα, δεν ξεχώριζε για τα ιδιαίτερα ταλέντα της. Της άρεσε να διαβάζει και να ονειρεύεται, σπάνια εκτιμώντας αυτούς που ήταν δίπλα της και ό,τι την περιέβαλε. Η αγάπη δεν άνθιζε γύρω της, δεν την δημιουργούσε. Η Λίζα όμως είχε αρκετή από την αγάπη που έπαιρνε από τον Νικήτα, την Άννα και τον πατέρα της. Οι ταλαντούχοι άνθρωποι αγαπούν μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο. Δεν αγαπούν απλά, μοιράζονται το ταλέντο της αγάπης τους. Έμαθαν στη Λίζα να ψαρεύει, να καταλαβαίνει τα ζώα, να αναγνωρίζει τα λουλούδια, να μαγειρεύει πεντανόστιμα και να μπορεί να ζωγραφίζει. Ανέπτυξαν τη φαντασία της, της δίδαξαν να δημιουργεί και με τα χέρια και με το μυαλό της, καθώς και να αγαπά. Έχοντας απορροφήσει όλα όσα της πρόσφεραν με τόση χαρά και γενναιοδωρία, μεγαλώνοντας συνέχισε να ψάχνει για την ίδια απεριόριστη και άνευ όρων

αγάπη στις σχέσεις της με όσους συναντούσε στο δρόμο της ζωής της. Έψαχνε, μα... δεν έβρισκε. Πάντως κατάφερε να περάσει αυτή την αγάπη των παιδικών της χρόνων στον γιό της τον Ιγκνάτ!

Η Λίζα, είναι, λοιπόν, η «Γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει». Γιατί επιλέξατε τη λέξη “αγαπήσει” και δεν προτιμήσατε τη λέξη “αγαπηθεί” στον τίτλο του βιβλίου σας; Επειδή να αγαπάς σημαίνει να προσφέρεις. Να αγαπιέσαι σημαίνει να παίρνεις. Η ηρωίδα μου προτιμά να προσφέρει. Σ’ αυτό βρίσκει τη χαρά. Της αρέσει να κάνει πράγματα για τους άλλους, να δημιουργεί για τους άλλους, να ζει για τους άλλους. Αν σταθεί τυχερή και κάποιος την αγαπήσει θα δεχτεί με χαρά αυτή την αγάπη, δεν θα τη νοιάξει. Πάντως, μέχρι τώρα, δεν είναι τόσο τυχερή. Προσφέροντας, παίρνει σαν αντάλλαγμα μόνο την επιθυμία να την υποτιμήσουν, να της αφαιρέσουν την αξιοπρέπεια και να την πληγώσουν. Θα συναντήσει άραγε κάποιον που να θελήσει και να μπορέσει να την αγαπήσει με τον τρόπο που αγαπήθηκε στα παιδικά της χρόνια; Θα δούμε. Η τριλογία έχει ακόμα δυο βιβλία.

«Μια γυναίκα, που λαχταράει να αγαπήσει, ικετεύει για επιείκεια, ώστε να μη χρειαστεί να προδώσει τον εαυτό της, τη φύση, την περηφάνια και τη γυναικεία της αξιοπρέπεια», γράφετε στην εισαγωγή σας. Η πρότασή σας αυτή, περικλείει μέσα της την προσωπικότητα της Ελισαβέτα Τροπίνινα;

Στην εισαγωγή του βιβλίου γράφω για όλες τις γυναίκες και η φράση στα Ρωσικά είναι κάπως έτσι: «Μια γυναίκα, που λαχταράει με πάθος να αγαπήσει, ικετεύει τη μοίρα για επιείκεια, έτσι ώστε να μην προδώσει τον εαυτό της, τη φύση της, την περηφάνια της και τη γυναικεία της αξιοπρέπεια». Η ηρωίδα μου έπρεπε να αφήσει τον «παράδεισο» του Ισμαήλ, όπου είχε γεννηθεί και μεγαλώσει, στην ηλικία των εννιά χρονών. Από τότε η μοίρα δεν τη λυπήθηκε. Ικέτεψε ποτέ τη μοίρα για λύπηση; Δεν το νομίζω. Πρώτα, έμαθε να υπερασπίζεται τον εαυτό της, τα δικαιώματα και τα συμφέροντά της και μετά προσευχόταν στον Θεό για μόνο ένα πράγμα – για να της δώσει τη δύναμη να αντιστέκεται κάθε φορά που η μοίρα της έφερνε μια νέα δοκιμασία.. Συχνά η Λίζα προκαλούσε τη μοίρα και δεχόταν τις προκλήσεις της. Είναι ο διαρκής αγώνας – ποιος θα νικήσει. Και κάτι ακόμα: Η ηρωίδα μου ουδέποτε εξίσωσε τη μοίρα με τον Θεό. Η μοίρα του καθενός περιλαμβάνει τόπους, ανθρώπους, συνθήκες, λάθη. Ο Θεός δεν έχει τίποτα να κάνει μ’ αυτά. Σε διδάσκει κι αν

τελικά αρχίσεις να ξεχωρίζεις το καλό απ' το κακό, παίρνει το μέρος σου. Δεν δημιουργεί θαύματα, αλλά μπορεί να σε στηρίξει στη δύσκολη ώρα.

Τέσσερις άντρες θα σημαδέψουν τη ζωή της. Μιλήστε μας για τον ανιαρό και στενόμυαλο Αλεξέϊ Γκάλιτς και τον συνταξιούχο πτέρραρχο Δημήτρη Ζάγκο που τη θέλει δίπλα του, ερωμένη χωρίς απαιτήσεις.

Έχουν γραφτεί πολλά για αυτούς τους δύο στο βιβλίο μου. Θα πω μόνο ένα – και οι δυο τους είναι αναμφίβολα άντρες. Μπορούν όμως να αποκληθούν και άνθρωποι;

Στη συνέχεια θα μπουν στη ζωή της ο χαρισματικός αλλά παντρεμένος επιχειρηματίας Τζώρτζ Αλιάγα και ο γεμάτος μυστικά και διεστραμμένους εθισμούς Άνταμ Ερατεινός. Πόσο θα την απογοητεύσουν;

Ο Τζώρτζ Αλιάγας είναι ως τώρα η μοναδική και παθιασμένη αγάπη της Λίζας. Του είναι ευγνώμων, επειδή ξύπνησε τη γυναίκα μέσα της. Έχοντας την αίσθηση ότι του οφείλει, θα του δώσει εκείνο που ζητούσε απ' αυτήν και μετά θα του πάρει τα πάντα. Πάντως δεν θα αποκαλύψω τα μυστικά του δεύτερου βιβλίου της τριλογίας, που θα κάνει την εμφάνισή του στο τέλος αυτής της χρονιάς. Όσο για τον Άνταμ είναι πράγματι γεμάτος μυστικά που θα αποκαλυφθούν.

Ποιος από τους τέσσερις αυτούς άντρες θα κάνει την καρδιά της ηρωίδας σας να φτερουγίσει στους ρυθμούς του έρωτα;

Η ηρωίδα μου εντυπωσιάστηκε από τα νιάτα και την ομορφιά του Αλεξέϊ Γκάλιτς. Λένε ότι η πρώτη εντύπωση είναι πάντα η πιο σωστή. Η πρώτη τους συνάντηση ήταν αηδιαστική κι έπρεπε να είχε βάλει τότε ένα τέλος, μα η δεύτερη ήταν εντελώς διαφορετική και η Λίζα τον ερωτεύτηκε. Επιπρόσθετα η ηρωίδα ήθελε τότε να ξεφύγει απ' το μικρό διαμέρισμα όπου ήταν στριμωγμένες οι τρεις γυναίκες και ζούσαν η μια πάνω στην άλλη – η Λίζα, η γιαγιά της και η χωρισμένη μητέρα της, που συνεχώς παραπονιόταν για την κακή της τύχη και για την κακή της υγεία. Αυτός ο παράγοντας έπαιξε μεγάλο ρόλο, ωθώντας τη Λίζα ασυνείδητα να υπερβάλει τα αισθήματά της για τον Αλεξέϊ. Με το να τον παντρευτεί έκανε ένα μεγάλο σφάλμα και συνειδητοποίησε τι είχε κάνει, κυριολεκτικά δυο μέρες μετά το γάμο της. Πάντως μερικές φορές τα λάθη μας μετατρέπονται σε ανταμοιβές, που μας δίνουν μεγάλη χαρά. Μια τέτοια ανταμοιβή ήταν για τη Λίζα ο γιός της ο Ιγκνάτ.

Στην προσπάθειά της να απελευθερωθεί από τους θαλάμους βασιανιστηρίων της Σοβιετικής αυτοκρατορίας η Λίζα πίεσε τον εαυτό της να ερωτευτεί τον Δημήτρη Ζάγκο. Δεν θα την άφηνε. Ήταν λίγος, ζηλιάρης, στενόμυαλος, άπληστος, ανήθικος τύπος, ικανός να κλέψει όλα τα χρήματα της Λίζας, αφήνοντας την ίδια και τη οικογένειά της στην απόλυτη ένδεια. Όμως αυτό το κάθαρμα η μοίρα το έφερνε στη ζωή της ηρωίδας μου ξανά και ξανά μέχρι που ήρθε η ώρα του, μέχρι που η ίδια αυτή μοίρα έσπρωξε την Ελισαβέτα Γκάλιτς να συμμετέχει στον θάνατό του. Η Ελισαβέτα Γκάλιτς αγάπησε τον Τζώρτζ Αλιάγα, μα αυτή η αγάπη πέρασε. Πάρα πολλές άδειες υποσχέσεις, κενές προσδοκίες και απογοητεύσεις, περιλαμβανομένων κι εκείνων στο πεδίο των κοινών επιχειρηματικών τους σχέσεων. Όταν, μετά από την εξαφάνιση του Άνταμ, η Λίζα επιστρέφει στην Ελλάδα, η αγάπη της για τον Αλιάγα ανάβει ξανά, μα ήδη έχει την γεύση της εκδίκησης. Για το ότι κάποτε εκείνη δεν μπορούσε ούτε να ζήσει ούτε να ανασάνει χωρίς αυτόν, μα εκείνος μπορούσε. Για το ότι την πρόδωσε. Για το ότι δεν την ήθελε όπως ήταν, αλλά μόνο σε συνδυασμό με την επιτυχία και το πολύ χρήμα. Αγάπησε και τον Άνταμ με τον δικό της τρόπο. Απ' τα παιδικά της χρόνια η Λίζα έμαθε μια αλήθεια, που την ανακάλυψε μόνη της παρατηρώντας τον παππού της τον Νικίτσα. Το να πάψεις να πιστεύεις κάποιον, σημαίνει ότι παύεις και να τον αγαπάς. Τι είναι εμπιστοσύνη; Είναι όταν αισθάνεσαι ασφαλής με αυτόν που αγαπάς. Όταν στη σχέση δεν υπάρχει χώρος για προδοσία. Ο Άνταμ είναι ένας παθολογικός ψεύτης. Θα βρει τον Άνταμ. Η μοίρα θα τους φέρει μαζί σε κάποιο απρόσμενο τόπο. Πολλά θα αποκαλυφθούν κατά τη συνάντησή τους...

Ποιον θέλετε να συμπαθήσουμε περισσότερο ως αναγνώστες και πόσο μας επηρεάζετε ως συγγραφέας με τη γραφή σας σ' αυτή τη μυθοπλαστική επιλογή;

Αφήνω τις συμπάθειες και τις αντιπάθειες για τους κεντρικούς χαρακτήρες στην κρίση και το γούστο των αναγνωστών.

Η ηρωίδα σας «παίρνει την απόφαση να εκδικηθεί όλους όσους πρόδωσαν τις προσδοκίες και την αγάπη της...», γράφετε. Μιλήστε μας γι' αυτήν την απόφαση.

Όταν κάποιος καταστρέφει τα όνειρά σου ασυνείδητα, χωρίς δηλαδή να το θέλει, τον συγχωρείς. Όταν κάποιος το κάνει συνειδητά και από πρόθεση, όταν κάποιος σε πληγώνει επίτηδες, γνωρίζοντας πολύ καλά τί ακριβώς κάνει, όταν ένας άνδρας χρησιμοποιεί την εξουσία ή τη δύναμή του, εξευτελίζει μια γυναίκα, επιμένοντας σε απαράδεκτες γι' αυτήν συνθήκες, τότε μια γυναίκα σαν τη Λίζα αντιδρά και ξεσηκώνεται. Επίσης τέτοια πράγματα δεν τα συγχωρεί. Όχι, δεν σχεδιάζει το πώς να πληγώσει ή να ανταποδώσει τον εξευτελισμό. Αφού διαβάσει το πρώτο βιβλίο κι όταν δει το φώς το δεύτερο βιβλίο της τριλογίας, ο αναγνώστης θα καταλάβει ότι η Λίζα υποτάσσεται στις συνθήκες που εξελίσσονται με τέτοιο τρόπο ώστε κανείς απ' όσους την πλήγωσαν δεν μένει ανέγγιχτος. Δεν είναι τυχαίο ότι λένε, ποτέ μη κρίνεις, ούτε να παίρνεις εκδίκηση εσύ ο ίδιος, άσε αυτό το προνόμιο στον Θεό...

Δεν έχει η εκδίκηση πάντα γλυκιά γεύση. Αφήνει βαθιά σημάδια στην ψυχή. Σκέφτηκε ποτέ η ηρωίδα σας πως δεν υπάρχει καλύτερη εκδίκηση από τη λήθη και απλά να συνεχίσει τη ζωή της αφήνοντας το παρελθόν στο παρελθόν; Ή μήπως το παρελθόν είναι πάντα παρόν;

Ναι, δεν υπάρχει παρόν χωρίς το παρελθόν. Το παρελθόν δεν είναι πιά πραγματικότητα, υπάρχει μόνο μέσα στις αναμνήσεις. Ούτε παρόν υπάρχει, επειδή κάθε λεπτό που περνάει το παρόν γίνεται παρελθόν. Δεν υπάρχει ούτε και μέλλον, επειδή δεν έχει έρθει ακόμα. Πολύ δε περισσότερο δεν γνωρίζουμε το μέλλον. Πώς να ζήσουμε σ' αυτό το χάος ; Από πού να κρατηθούμε ; Ο καθένας βρίσκει τη δική του άγκυρα για τον εαυτό του!

Πόσα κοινά στοιχεία έχει ο χαρακτήρας και η ιστορία της Ελισαβέτα Τροπίνινα με την ιστορία που σας εμπιστεύτηκαν κάποιοι ή ακόμη και τη δική σας προσωπικότητα και τα προσωπικά σας βιώματα;

Ποτέ δεν χρησιμοποιώ ιστορίες ειπωμένες από άλλους. Αυτές είναι οι δικές τους ιστορίες. Ξέρετε, κάθε σπουδαίο μυθιστόρημα είναι αυτοβιογραφικό. Δεν είναι όμως αυτοβιογραφία, επειδή ο συγγραφέας περιγράφει συνθήκες της δικής του ζωής. Τα μυθιστορήματα είναι αυτοβιογραφικά ως προς τις σκέψεις των συγγραφέων. Ως προς το τι σκέφτονται σχετικά με το καλό και το κακό, πώς βλέπουν τη ζωή, πώς σχετίζονται με το ένα ή το άλλο φαινόμενο. Για παράδειγμα, ο **Ντοστογιέφσκι** έγραψε ότι «*η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο*», κάνοντας την ίδια στιγμή το μυθιστόρημα «**Ο ηλίθιος**» αυτοβιογραφικό. Επειδή μόνον εκείνος μπορούσε και είπε αυτή τη φράση, αναφερόμενος στην ομορφιά της ψυχής και στην ομορφιά ενός ανεξάρτητου και ανεπτυγμένου μυαλού.

Στη «**Γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει**» υπάρχουν πολλές από τις δικές μου σκέψεις καθώς και η δική μου συμπεριφορά απέναντι στη ζωή. Αυτό και όχι οι περιπέτειες και τα γεγονότα είναι που κάνουν αυτό το μυθιστόρημα αυτοβιογραφικό.

Η τριλογία σας ξεκίνησε με «Το ξύπνημα», στη συνέχεια ήρθε «Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει». Έχετε σκεφτεί τον τίτλο που θα την ολοκληρώσει;
Θα ήθελα να σας διορθώσω λίγο. Η τριλογία λέγεται «**Η Γυναίκα που λαχταρούσε να Αγαπήσει**». Την ίδια στιγμή κάθε ένα από τα τρία βιβλία έχει τον δικό του τίτλο. Το πρώτο βιβλίο λέγεται «Το ξύπνημα», το δεύτερο βιβλίο θα έχει τον τίτλο «Αμείλικτη συγχώρεση» και το τρίτο θα λέγεται... – προς το παρόν ας το αφήσουμε μυστικό.

Ευχαριστώ για τις ερωτήσεις σας

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Η Ελισαβέτα Γκάλιτς είναι το κοριτσάκι που έπαιζε λουσμένο στοργή στον κήπο του πατρικού σπιτιού της σε μια μικρή πόλη της Ουκρανίας. Είναι όμορφη και περήφανη νεαρή κοπέλα που έγινε διερμηνέας της φημισμένης σοβιετικής Ιντουρίστ. Είναι η σύζυγος του Αλεξέι Γκάλιτς, γιου ενός υψηλόβαθμου που ανήκε στη νομενκλατούρα, ο οποίος αποδείχτηκε αδύναμος, στενόμυαλος και βαρετός. Είναι η αξιωματικός της Κα Γκε Μπε που παγιδεύτηκε και βιάστηκε μέσα στο ίδιο σύστημα που υπηρετούσε, όταν προσπάθησε να αντισταθεί. Είναι η γυναίκα που αναζητά τον δεύτερο σύζυγό της, Άνταμ Ερατεινό, ο οποίος εξαφανίστηκε αφήνοντάς της πολλά ερωτηματικά, χρέη και διώκτες. Είναι εκείνη, που η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, την έσπρωξαν στον απεχθή και ταπεινωτικό τρίτο γάμο της με τον γέρο, συνταξιούχο Έλληνα πτέραρχο, Δημήτρη Ζάγκο, ο οποίος θα πεθάνει λίγους μήνες αργότερα – κι ο θάνατός του δεν θα είναι ακριβώς τυχαίος.

Ένας πίνακας εξαιρετικά λεπτών αποχρώσεων, ένα μυθιστόρημα με εξαιρετική πλοκή και πολλές συναισθηματικές εναλλαγές, η ιστορία μιας ατίθασης γυναίκας. Μιας γυναίκας, που λαχταρούσε να αγαπήσει.

Βιογραφικό

Η **Εκατερίνα Γκραφ** (λογοτεχνικό ψευδώνυμο της Έλενας Μπογκατιριόβα – Ξανθοπούλου) γεννήθηκε στις 31 Ιουλίου του 1956 στο Ισμαήλ στις εκβολές του Δούναβη, στη Νότια Ουκρανία. Αποφοίτησε από τη Σχολή Ρωμανογερμανικής Φιλολογίας του Εθνικού Πανεπιστημίου του Κιέβου «Ταράς Σεβτσένκο». Εργάστηκε για πολλά χρόνια ως διερμηνέας και μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης έγινε ιδιοκτήτρια και Γενική Διευθύντρια μιας από τις μεγαλύτερες τουριστικές επιχειρήσεις του Κιέβου. Από τον πρώτο της γάμο έχει ένα γιο, τον Νικήτα, και μετά τον δεύτερο γάμο της με τον Αντώνη Ξανθόπουλο μένει μόνιμα στην Ελλάδα και συγγράφει. Έχει ταξιδέψει σε πολλές χώρες του κόσμου, μιλάει μερικές ξένες γλώσσες και της αρέσει να ζωγραφίζει. Δύο από τα έργα της έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά: «Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει» (Εκδόσεις Καστανιώτη 2007, 2η Έκδοση, Εκδόσεις Κάκτος 2021) και το Τέρας της Πετρούπολης (Εκδόσεις Γκοβόστη 2009), ενώ τα υπόλοιπα 7 βιβλία της έχουν εκδοθεί σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα της συγγραφέως ([www.olenaksantopulos.com](http://www olenaksantopulos.com)).